

[Ragnhild Andersen.]

det ikke blev vedtaget — om, at rentemodtagerne skal have al medicin gratis uden hensyn til rådighedsbeløbet og andre beløb. Jeg kan ikke se andet, end at det er usundt for et samfund, at det skal have det problem, at de gamle ikke kan få den medicin, som lægerne ordinerer dem, fordi de ikke har råd, eller fordi kommunerne enten ikke vil give den eller vil spare pengene, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen sagde, til udbetaling af rådighedsbeløbet i en samlet portion som hidtil. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen sagde ganske rigtigt, at hvis rentemodtagerne selv skal betale medicinen, får de den ikke; de må mangle den; selvom de ikke dør af det, lider de under det. Jeg mener derfor, at også her bør man finde frem til en forbedring i udvalget og få den bestemmelse ind i loven, at rentemodtagerne skal have medicin gratis, så de ikke kommer ud for at mangle livsvigtig medicin, som de gør i dag. Var mit partis forslag blevet gennemført, havde vi ikke stået overfor det problem, som vi står overfor i dag.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen siger, at vi bør forhøje rådighedsbeløbet til 12½ eller 15 pct. Det viser, at selvom man nu gang på gang står her i tinget og siger til mit parti: gå til kommissionen med forslag om forbedringer, kan man ikke på alle områder afvente kommissionens forhandlinger og eventuelle resultat. Man må, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen ganske rigtigt gør i dag, rejse problemerne og stille de krav, som er nødvendige på de forskellige områder. Det har mit parti også gjort, og jeg håber, at lovforslaget, inden det når frem til anden behandling, vil være betydelig bedre, end det er i dag. Det er forudsætningen for, at vi kan nøjes med ministerens forslag, og jeg håber som sagt, at udvalget vil forbedre det under den videre behandling.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg takker de ærede ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget, og skal gøre nogle enkelte bemærkninger. Jeg har forstået, at man ønsker lovforslaget behandlet i udvalg, og så vil der måske der blive lejlighed til at komme ind på enkeltheder, som har været fremdraget af de ærede ordførere.

Det er fra forskellige sider, måske i sær-

lig grad af det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, blevet understreget, at der manglede en begrundelse fra mig, og det har også på et andet tidspunkt været fremført fra anden side, at lovforslaget kom frem efter en forholdsvis lang ventetid. Selvfølgelig har jeg ud fra mine synspunkter gjort mig mine overvejelser i forbindelse med fremsættelsen af forslaget, som det nu foreligger. Jeg nævnte forleden for det første den udviklingslinie, som er angivet med 100 som udgangspunkt den 1. april 1938 til 253 for de lavest lønnede arbejdere og 331 for aldersrentemodtagerne, som deres stilling er i dag. Det kan selvfølgelig give anledning til visse overvejelser. Jeg erkender, som ærede ordførere har sagt, at aldersrentemodtagerne i 1938 vel var særlig ugunstigt stillet, men det har da også vist sig, at rigsdagen enstemmigt har søgt at rette derpå, som det allerede er blevet sagt.

Jeg vil gerne pege på een ting til, som også har været taget med i mine overvejelser — og det er vel i og for sig det, der har været udgangspunktet, da sagen blev rejst om en regulering af ydelsen til rentemodtagerne —, nemlig de forbedringer, som efter lønforhandlingerne i foråret tilkommer arbejderne. Det er i første omgang selvfølgelig en ting, som kan fremføres; men overfor de ærede ordførere, som har fremført kritiske bemærkninger, vil jeg pege på, at der i hele det problem er et perspektiv, som rækker længere ud, end man måske i første omgang regner med. Hvis man forsøger at gøre det op, viser det sig, at den arbejdermasse, som omfattes af lønforliget i marts måned 1952, udgør 350 000 lønarbejdere. Hertil kommer yderligere ca. 310 000, som automatisk får samme vilkår, idet forliget omhandler samtlige fagorganiserede arbejdere. Tillige drejer det sig om en arbejdermasse på 240 000 uorganiserede arbejdere og ikke-tjenestemænd i stat og kommune samt 100 000 statstjenestemænd og kommunale tjenestemænd. Det er, rundt regnet, 1 million personer, hvis økonomiske vilkår i virkeligheden omfattes af de lønforhandlinger, som føres af repræsentanter for disse 350 000 arbejdere.

Når den betragtning accepteres, at en forbedring af lønarbejdernes status, der jo kan hvile på konjunkturer og andre ting — her er ikke tale om det pristalsmæssige, det går af sig selv —, automatisk bør slå ind på andre befolkningsgrupper, vil det altså